

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Asan/4/2017
Identifikačné číslo spisu: 4016200421
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4016200421.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): LUPA NZ s.r.o., IČO: 47 189 401, L. Kassáka 8, Nové Zámky, právne zastúpeného: Mgr. Henrieta Slavkovská, advokát, s.r.o., Ľudovíta Štúra 19, Levice, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. OPS/BEZ/2016/2331, O-724/2015 zo dňa 19.01.2016, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/57/2016-49 zo dňa 19. októbra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. OPS/BEZ/2016/2331, O-724/2015 zo dňa 19.01.2016. Žalovaný týmto rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvoinštančné správne rozhodnutie č. 384/15/práv. IPNR OPS/ROZ/2015/661 zo dňa 29.10.2015, ktorým bola žalobcovi uložená podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“) za porušenie všeobecne záväzného právneho predpisu prekročením zákonných možností vyplývajúcich z ustanovenia § 223 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“) pokuta vo výške 500 eur. Náhradu trov konania priznal krajský súd žalovanému v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že oba správne orgány sa dôsledne riadili procesnými a hmotnoprávnymi zásadami upravenými v zákone o inšpekcii práce, v zákone č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní (ďalej len „zákon o nelegálnej práci“) a v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“).

3. Poznamenal, že v danej veci medzi účastníkmi nebol sporný skutkový stav, sporným zostal iba výklad ust. § 226 ods. 2 Zákonníka práce v nadväznosti na § 2 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona o nelegálnej práci.

4. Krajský súd uviedol, že žalobca uzatvoril dohody o vykonaní práce, v ktorých je dojednaná pracovná úloha: realitný maklér a pomocná sila v soláriu. Dodal, že predpokladom uzavretia dohody o vykonaní práce je vymedzenie práce jej výsledkom. Pojmom výsledok práce možno na tieto účely rozumieť záverečný produkt pracovnej aktivity fyzickej osoby, ktorý je kvalitatívne alebo kvantitatívne identifikovaný. Zamestnávateľ má zabezpečovať prevažujúci predmet svojej činnosti najmä zamestnancami v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu a dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru má využívať len výnimočne. Tým sa má zabrániť tomu, aby zamestnávateľa zneužívali na výkon závislej práce uvedenej dohody. Účelom tejto právnej úpravy je predovšetkým ochrana zamestnancov, ktorú im vo väčšej miere zabezpečuje výkon pracovnej činnosti v pracovnom pomere.

5. V súvislosti s uvedeným ustálil, že dohody, ktoré boli podpísané žalobcom ako zamestnávateľom so zamestnancami, v ktorých je uvedená dojednaná pracovná úloha: realitný maklér alebo pomocná sila v soláriu nespĺňajú túto požiadavku Zákonníka práce, lebo záväzok zamestnancov nemá povahu jednej pracovnej úlohy, nie je určený individuálne, ale druhovo (realitný maklér, pomocná sila v soláriu). Z dohôd, ktoré uzatvoril žalobca, nevyplýva, že by bola vymedzená konkrétna pracovná úloha, ale druh práce. Rovnako z nich nevyplývala iba prechodná potreba práce, ktorá by argumentovala nevhodnosť založenia pracovného pomeru na jej výkon.

6. Súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že podstatnou skutočnosťou dohody o vykonaní práce je, že takáto dohoda sa uzatvára na prácu jednorazového charakteru určenú výsledkom práce. Ide o pracovný záväzok, ktorý je vymedzený individuálne, nie druhovo. Dohoda o vykonaní práce sa uzatvára písomne, inak je neplatná. Musí v nej byť vymedzená pracovná úloha, dohodnutá odmena za jej vykonanie, doba, v ktorej sa má pracovná úloha vykonať, a predpokladaný rozsah práce, ak jej rozsah nevyplýva priamo z vymedzenia pracovnej úlohy. Aj podľa názoru súdu žalobca porušil ust. § 223 a nasl. Zákonníka práce tým, že ako zamestnávateľ na plnenie svojich úloh alebo na zabezpečenia svojich potrieb uzavrel dohody o vykonaní práce na prácu realitný maklér a pomocná sila v soláriu napriek tomu, že sa nejednalo o prácu vymedzenú výsledkom. Žalobca teda uzavrel dohody o vykonaní práce bez toho, aby tieto obsahovali obligatórne náležitosti ust. § 226 ods. 2 Zákonníka práce, pričom v dohodách o vykonaní práce žalobca nevymedzil pracovnú úlohu. Súd sa stotožnil s názorom žalovaného i v tom, že bod 6., na ktorý poukazuje žalobca, nenahrádza povinnú náležitosť dohody o vykonaní práce, a to vymedzenú pracovnú úlohu, ale je v ňom uvedená ďalšia obligatórna náležitosť dohody o vykonaní práce, a to dohodnutá odmena za vykonanú prácu. Týmto žalobca porušil ust. § 226 ods. 2 Zákonníka práce a za porušenie takejto povinnosti, ktorú zákon definuje ako správny delikt, zákon jednoznačne prikazuje inšpektorátu práce, ako orgánu štátnej správy v oblasti inšpekcie práce, vyvolať postih podľa § 19 ods. písm. a/, bod 1 zákona o inšpekcii práce.

7. V ďalšom súd reagoval na námietku žalobcu a uviedol, že podstata porušenia právneho predpisu na strane žalobcu spočívala v tom, že na plnenie svojich úloh alebo na zabezpečenie svojich potrieb uzavrel s fyzickými osobami dohody o vykonaní práce, ktoré nespĺňali zákonom (§ 226 ods. 2 Zákonníka práce) stanovené náležitosti, neobsahovali vymedzenú pracovnú úlohu a nejednalo sa o prácu vymedzenú výsledkom, ale bol v nich vymedzený druh pracovnej činnosti (realitný maklér, resp. pomocná sila v soláriu). Podstatnou skutočnosťou je to, že ide o opakujúcu sa činnosť a táto nemôže byť zamestnávateľom zabezpečená formou dohody o vykonaní práce, ale pracovnou zmluvou. Argument, že nie je v záujme zamestnávateľa, ktorý je realitnou kanceláriou, platiť za prácu jednotlivým realitným maklérom v prípade, že žiadny obchod pre svojho zamestnávateľa nedohodnú, je absurdný a z neho je možné jednoznačne zistiť účel, pre ktorý uzatvoril žalobca so zamestnancami dohody o vykonaní práce a nie pracovné zmluvy, pri ktorých by musel zaplatiť mzdu za prácu aj vtedy, ak by sa nedostavil výsledok v podobe uzavretej zmluvy o prevode nehnuteľnosti. Takýto výklad žalobcu vyhodnotil súd prvej inštancie za neprijateľný a neakceptovateľný, pretože jednoznačne vedie len k výhode zamestnávateľa, a to na úkor zamestnancov.

8. K námietke žalobcu, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné, lebo správny delikt sa nestal, resp. že v správnom konaní musí platiť základná zásada trestného práva in dubio pro reo, súd uviedol, že správny orgán správne vyhodnotil zistený skutkový stav a aj správne ho posúdil ako správny delikt, pričom skutočnosť, že žalobcov výklad je iný, než výklad správnych orgánov, nespôsobuje sama o sebe pochybnosti, a preto ani nie je namieste aplikovanie zásady in dubio pro reo. Námietku, že pri ukladaní pokuty sa správny orgán nezaoberal tým, že zo strany žalobcu išlo o pochybenie nanajvýš čisto formálne, v dôsledku čoho je i uložená pokuta neadekvátne, súd považoval za bezdôvodnú. Súd dal do pozornosti, že v danom prípade prvostupňový správny orgán uložil pokutu vo výške 500 eur (kde zákon stanovuje hornú hranicu do 100.000 eur), teda na samej dolnej hranici zákonom stanovenej sankcie, pričom svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil tým, že sa jedná o pokutu stanovenú blízko spodnej hranice a primeranú aj vzhľadom k tomu, že účastník konania je zamestnávateľom s nízkym počtom zamestnancov, po inšpekcii práce odstránil zistené nedostatky a ide o prvé zistené porušenie povinnosti u tohto účastníka konania.

9. Z vyššie uvedených dôvodov vyslovil krajský súd názor, že záver oboch správnych orgánov, ktorí urobili vo svojich rozhodnutiach, zodpovedá zásadám logického myslenia a je v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami príslušných zákonov. Súd nezistil, že by žalobou napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým by musel prihliadnuť bez ohľadu na to, či boli žalobcom namietané podľa ust. § 191 S.s.p.. Z uvedených dôvodov súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 S.s.p. zamietol.

10. Rozsudok napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou, v ktorej v prvom rade poukázal na nedostatky rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa ako aj rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

11. Kasačnú sťažnosť oprel o dôvody uvedené v §440 ods. 1 písm. g) S.s.p. - mal za to, že krajský súd, ako aj správny orgán, posudzovali zamestnávanie príliš formalisticky, neprihliadali na osobitosť, ktorá je pre realitnú činnosť charakteristická a určujúca a zo zisteného skutkového stavu a ani z obsahu spisu nevyplýva, ani sa nezistilo, že by sa jednalo o pravidelnú, či opakujúcu činnosť.

12. Uviedol, že nesprávnosť právneho posúdenia spočíva najmä v tom, že krajský súd neprihliadal na osobitosť, ktorá je pre realitnú činnosť charakteristická a určujúca, a to fakt, že zákonnou definíciou realitnej činnosti je uzatvorenie kúpnej, darovacej alebo inej scudzovacej zmluvy, prípadne nájomnej zmluvy, čo jednoznačne vyjadruje dosiahnutý výsledok vykonaním určitej práce. Zároveň poukázal na skutočnosť, že činnosť kontrolného orgánu Inšpektorátu práce Nitra považuje za šikanózný výkon práva, nakoľko zamestnávateľa stavia do pozície vykorisťovateľa a neberie do úvahy skutočnosť, že v prípade, ak by zamestnávateľ uzatvoril pracovnú zmluvu so zamestnancom na výkon činnosti realitného makléra, tento, tak ako to vyplýva aj z predloženého spisu, by žiadnu činnosť smerujúcu k uzavretiu kúpnej alebo inej zmluvy nevyvinul a napriek tomu by mu prislúchala odmena.

13. Ďalej trval na skutočnosti, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné, lebo správny delikt sa nestal, resp. že v správnom konaní musí platiť základná zásada trestného práva in dubio pro reo, nakoľko zo strany zamestnávateľa išlo nanajvýš len o formálne pochybenie a v žiadnom prípade sa nejednalo o delikt tak ako to vyhodnotil správny orgán.

14. Na základe uvedeného navrhol, aby najvyšší súd rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

15. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom, ktorý označil za vecne správny a zákonný. Má za to, že skutok bol jednoznačne preukázaný tak, ako to vyplýva z jeho rozhodnutia a z predložených písomností a vyjadrení, pričom za podstatnú považoval predovšetkým skutočnosť, že ide o zrejmé porušenie povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných predpisov, čo je vo všeobecnosti považované za závažný skutok s celospoločenským významom a s negatívnymi dopadmi na postavenie a sociálne istoty zamestnancov. Konajúci súd sa dôsledne a relevantným spôsobom vysporiadal s argumentáciou žalobcu a tento v

kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne nové skutočnosti ani námietky.

16. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. februára 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

17. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného č. k. OPS/BEZ/2016/2331, O-724/2015 zo dňa 19.01.2016. Žalovaný týmto rozhodnutím zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. k.: 384/15/práv. IPNR OPS/ROZ/2015/661 zo dňa 29.10.2015, ktorým bola sťažovateľovi uložená pokuta vo výške 500 Eur za porušenie všeobecne záväzného právneho predpisu prekročením zákonných možností vyplývajúcich z ustanovenia § 223 ods. 1 Zákonníka práce tým, že zamestnávateľ na plnenie svojich úloh alebo na zabezpečenie svojich potrieb napriek tomu, že sa nejednalo o prácu vymedzenú výsledkom, uzatvoril dohody o vykonaní práce na prácu realitný maklér s fyzickými osobami P. F., nar. XX.XX.XXXX (dohoda o vykonaní práce zo dňa 04.11.2013), Y. X., nar. XX.XX.XXXX. (dohoda o vykonaní práce zo dňa 02.06.2014), U. U., nar. XX.XX.XXXX (dohoda o vykonaní práce zo dňa 09.01.2014), V. V., nar. XX.XX.XXXX (dohoda o vykonaní práce zo dňa 09.01.2014), V. M., nar. XX.XX.XXXX (dohoda o vykonaní práce zo dňa 24.02.2014) a dohody o vykonaní práce na prácu pomocná sila v soláriu s fyzickými osobami T. F., nar. XX.XX.XXXX (dohoda o vykonaní práce zo dňa 09.10.2014), K. F., nar. XX.XX.XXXX (dohoda o vykonaní práce zo dňa 09.10.2014) a M. Z., nar. XX.XX.XXXX. (dohoda o vykonaní práce zo dňa 02.10.2013), čo bolo zistené pri výkone inšpekcie práce vykonanej podľa § 7 ods. 3 písm. a) zákona o inšpekcii práce v dňoch 10.02.2015, 28.04.2015 a 12.05.2015 u kontrolovaného subjektu - sťažovateľa.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o inšpekcii práce, inšpekcia práce je dozor nad dodržiavaním pracovnoprávných predpisov, ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy, najmä ich vznik, zmenu a skončenie, mzdové podmienky a pracovné podmienky zamestnancov vrátane pracovných podmienok žien, mladistvých, domácych zamestnancov, osôb so zdravotným postihnutím a osôb, ktoré nedovŕšili 15 rokov veku, a kolektívne vyjednávanie.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o inšpekcii práce, inšpektorát práce je oprávnený uložiť pokutu, ak tento zákon neustanovuje inak, zamestnávateľovi za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a) prvom bode až treťom bode, šiestom bode a ôsmom bode alebo za porušenie záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv až do 100 000 eur, a ak v dôsledku tohto porušenia vznikol pracovný úraz, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, najmenej 33 000 eur.

Podľa § 223 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnávateľ môže na plnenie svojich úloh alebo na zabezpečenie svojich potrieb výnimočne uzatvárať s fyzickými osobami dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru (dohodu o vykonaní práce, dohodu o pracovnej činnosti a dohodu o brigádnickej práci študentov), ak ide o prácu, ktorá je vymedzená výsledkom (dohoda o vykonaní práce) alebo ak ide o príležitostnú činnosť vymedzenú druhom práce (dohoda o pracovnej činnosti, dohoda o brigádnickej práci študentov).

Podľa § 226 ods. 2 Zákonníka práce, dohoda o vykonaní práce sa uzatvára písomne, inak je neplatná. V dohode o vykonaní práce musí byť vymedzená pracovná úloha, dohodnutá odmena za jej vykonanie, doba, v ktorej sa má pracovná úloha vykonať, a rozsah práce, ak jej rozsah nevyplýva priamo z

vymedzenia pracovnej úlohy. Písomná dohoda o vykonaní práce sa uzatvára najneskôr deň pred dňom začatia výkonu práce.

18. Kasačný súd z obsahu administratívneho spisu žalovaného zistil, že v dňoch 10.02.2015, 28.04.2015 a 12.05.2015 bola vykonaná inšpekcia práce u sťažovateľa, ktorej výsledkom bol Protokol o výsledku inšpekcie práce č. INA-17-55-2.3/P-A24, A22,A25-15 zo dňa 12.05.2015, v ktorom bolo konštatované, že zamestnávateľ na plnenie svojich úloh alebo na zabezpečenie svojich potrieb napriek tomu, že sa nejednalo o prácu vymedzenú výsledkom uzatvoril dohody o vykonaní práce a v dohode o brigádnickej prácu študentov nedohodol rozsah pracovného času. Na podklade uvedeného Protokolu o výsledku inšpekcie sa začalo správne konanie vo veci uloženia pokuty za porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o inšpekcii práce. Výsledkom prvoinštančného správneho konanie bolo rozhodnutie č. k.: 384/15/práv. IPNR_OPS/ROZ/2015/661 zo dňa 29.10.2015, ktorým bola sťažovateľovi uložená pokuta vo výške 500 eur z dôvodov vyššie uvedených. Orgán verejnej správy v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dohoda o vykonaní práce zakladá pracovnoprávných vzťah, ktorý je len doplnkovou formou zamestnávania fyzických osôb. Uzatvára sa na prácu jednorazového charakteru určeného výsledkom práce, tzn., že pracovný záväzok zamestnanca má formu pracovnej úlohy. Ide o pracovný záväzok vymedzený individuálne a konkrétne, nie druhovo na pravidelne sa opakujúce činnosti. Ďalej uviedol, že sťažovateľovi sa pokuta neuložila za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania, ale za správny delikt spočívajúci v uzatvorení dohôd o vykonaní práce, pričom sa nejednalo o prácu vymedzenú výsledkom. Výšku pokuty považoval za primeranú, nakoľko plní funkciu výchovnú aj represívnu a má postihovať protiprávne konanie, preto je žiaduce, aby bola citelná aj v majetkovej sfére páchatel'a správneho deliktu. Nemôže sa jednáť o sankciu v zanedbateľnej výške, inak sa nedá predpokladať, že by splnila svoj účel. Uložená pokuta plní tiež preventívnu úlohu, musí mať silu odradiť účastníka konania od protiprávneho postupu, príp. zanedbania plnenia povinností.

19. Na podklade podaného odvolania voči rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvej inštalencie rozhodol žalovaný tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol a prvoinštančné správne rozhodnutie potvrdil. S ohľadom na zistené skutočnosti a popísaný skutkový stav mal za to, že porušenie povinností uvedené v prvoinštančnom rozhodnutí je posúdené správne a je zdôvodnené porušením platného právneho predpisu. Inšpektorát práce v napadnutom rozhodnutí vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti a na základe toho dospel k správnym zisteniam a správne právne posúdeniu veci. Zároveň preukázal porušenie povinností vyplývajúcich z vyššie citovanej právnej úpravy a skutkový stav bol presne a úplne zistený, jednoznačne preukázaný a správne kvalifikovaný. Zistené nedostatky vyhodnotil odvolací orgán za závažné porušenie povinností, pretože sťažovateľ uzatvoril so svojimi zamestnancami dohody o vykonaní práce na činnosti, ktoré mali charakter opakovane vykonávaných prác. Pri ukladaní pokuty a pri určovaní jej výšky orgán verejnej správy prvej inštalencie podľa odvolacieho orgánu správne zohľadnil jej preventívne pôsobenie a zároveň prihliadol na všetky skutočnosti v zmysle § 19 ods. 6 zákona o inšpekcii práce.

20. Krajský súd rozhodujúc o správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Z odôvodnenia rozsudku správneho súdu vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s právnym záverom žalovaného a ustálil, že záver oboch správnych orgánov, ktorí urobili vo svojich rozhodnutiach, zodpovedá zásadám logického myslenia a je v súlade i s hmotnoprávnymi ustanoveniami príslušných zákonov.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že kasačná sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sa podstatne neodlišovala od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, s ktorej dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery považuje kasačný súd za vecne správne.

22. Kasačný súd dáva do pozornosti, že zo Zákonníka práce vyplýva, že zamestnávateľ má možnosť uzatvárať s fyzickými osobami dohody o vykonaní práce len pri splnení rigorózne stanovených podmienok uvedených v § 223 a § 226 Zákonníka práce. Podľa všeobecných ustanovení o dohodách o

práciach vykonávaných mimo pracovného pomeru možno dohodu o vykonaní práce uzavrieť za predpokladu splnenia ustanovených predpokladov a podmienok. Jedným z predpokladov uzavretia dohody o vykonaní práce je vymedzenie práce jej výsledkom. Pojmom „výsledok práce“ možno na tieto účely rozumieť záverečný produkt pracovnej aktivity fyzickej osoby, ktorý je kvalitatívne alebo kvantitatívne identifikovateľný (napr. vypracovanie projektu, spísanie podania, zhotovenie istého počtu produktov istej kvality a pod.). Práve zakotvenie zásady, že zamestnávateľ má zabezpečovať prevažujúci predmet svojej činnosti najmä zamestnancami v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu a dohody o práciach vykonávaných mimo pracovného pomeru má využívať len výnimočne a zákonným spôsobom, má zabrániť tomu, aby zamestnávatelia zneužívali na výkon závislej práce v prevažujúcej miere uvedené dohody, prípadne iné zmluvné typy občianskeho práva alebo obchodného práva. Účelom tejto právnej úpravy je predovšetkým ochrana zamestnancov, ktorú im vo väčšej miere zabezpečuje výkon pracovnej činnosti v pracovnom pomere. Zásadný rozdiel medzi dohodami o práciach vykonávaných mimo pracovného pomeru a pracovným pomerom spočíva v tom, že v prípade dohôd ide o výnimočnú formu účasti na práci.

23. K obdobnému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti, napr. v rozsudku sp. zn. 3Sžo/26/2015 zo dňa 28.09.2016.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný sa tak stotožnil s právnym záverom orgánov verejnej správy ako aj krajského súdu, že sťažovateľ ako zamestnávateľ porušil pracovnoprávne predpisy tým, že prekročil zákonné možnosti uzatvárania dohôd o vykonaní práce v zmysle ustanovenia § 223 ods. 1 Zákonníka práce. Kasačný súd má za preukázané, že sťažovateľ v predmetnom prípade uzavrel dohody o vykonaní práce bez toho, aby tieto obsahovali všetky obligatorne náležitosti v zmysle ustanovenia § 226 ods. 2 Zákonníka práce (konkrétne vymedzenie pracovnej úlohy) s tým, že v dohodách bola dojednaná práca - realitný maklér a pomocná sila v soláriu, pri ktorých sa nejedná o prácu vymedzenú výsledkom.

25. Kasačný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami orgánov verejnej správy ako aj s ich právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach týchto orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení Správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Správne rozhodnutia oboch inšancií obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení orgány verejnej správy uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami sťažovateľa a s jeho vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

26. Vo svetle uvedeného považuje kasačný súd zistenie skutkového stavu na posúdenie veci za dostačujúce. Kasačný súd uvádza, že rovnako má za nesporný skutkový stav tak, ako ho v podrobnostiach opísal krajský súd v preskúmanom rozhodnutí. Kasačný súd po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje.

27. Kasačný súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že orgány verejnej správy oboch inšancií postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu sťažovateľa zamietol.

28. Kasačný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ako bol zistený orgánmi verejnej správy, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu

vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Preto, ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inštanciách považoval za súladné so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, považovať za vecne správne.

29. Pokiaľ teda krajský súd vyhodnotil námietky sťažovateľa proti rozhodnutiu žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a žalobu sťažovateľa podľa § 190 S.s.p. zamietol, kasačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, ktoré sú uvedené vyššie.

30. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

31. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako nárok nepriznal ani žalovanému (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

32. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.